

[Hagbart Berg.]

at der intet som helst Hold er i en saadan Udtalelse, thi Københavns Kommune og Staten var blevet stillet akkurat ens: var der blevet Tab, maatte de tage dette Tab, og ingen af dem havde anden Udvej end at lade Skatteyderne betale. Jeg maa sige, at Partifællen i Aarhus, Hr. Jacob Jensen, er ikke slet saa aabenhjertig, han tager noget mere forsigtigt paa Tingene; i Aarhus skete der intet andet end, at et socialdemokratisk Byraadsmedlem absolut skulde paa en Udflugt den Dag, Afgørelsen skulde træffes, og derfor kunde man ikke give Svar, før det var for sent, saa at man ogsaa i Aarhus lykkeligtvis slap for at gaa ind i Garantien. Det, jeg synes er af Interesse her, er den dobbeltbundede Politik, Socialdemokraterne fører. De fører en Politik, der gaar ud paa, at man med Glæde, eller i alt Fald uden større Betænkelighed, vil engagere Statsborgerne, Skatteyderne, i de daarlige Foretagender, men i København og i Aarhus, hvor man selv har Ansvaret, siger man: Nej, vi skal sandelig ingenting nyde. Det er mærkeligt, at det ærede Medlem Hr. Stauning kan mene, at Statens Skatteydere i Ringkøbing Amt, i Hjørring Amt, i Viborg Amt skulde være med til at betale Aarhus Oliemøllens Underskud, at man i Salling og andre Steder foruden at skulle have store Udgifter, fordi deres egne Banker bryder sammen, Udgifter, som ingen tænker paa, at Staten skulde dække, ogsaa skulde være med til at bære Udgifterne i Anledning af de Underskud, der her var Tale om, Underskud i de Millionforetagender, som denne specielle Bank har ydet Kredit.

Naar man tænker paa Socialdemokratiets Stilling i al Almindelighed og ved, at man fra den Side ynder at fremstille Socialismen som Privatkapitalens og Storkapitalens afgjorte Modsætning, er det i det hele taget af Interesse at kunne konstatere, at gennem en Række Aar har det nu været saaledes, at hver Gang Højfinansens, Storkapitalen, Storindustrien er kommet i Vaande og er gaaet til det offentlige, er der ingen, der har været mere villig til at springe end Socialdemokraterne. Gang paa Gang gennem de senere Aar har de været Storkapitalens villige Haandlangere. Vi saa det straks efter Krigen, da vi var kommet ind i ganske usunde Forhold, Forhold af den Karakter, at vor Storindustri var blevet

overkapitaliseret ud over alle Grænser. Da kom man til Rigsdagen og krævede Beskyttelse for at holde den generende udenlandske Konkurrence ude, og straks var Socialdemokratiet der og var villigt til at spærre Landets Grænser for Tilførsel udefra, saa at Storindustrien herhjemme kunde blive ved at eksistere paa de udvandede Kapitaler, man arbejdede med. Senere, da der kom Vanskeligheder under Ministeriet Stauning, saa vi, at man vilde ind paa en vidtgaende Tilskudspolitik, som først og fremmest vilde komme Storindustrien til gode i Form af Tilskud til Daglønninger. Atter en Form for Tilskud til de store Bedrifter, til Industrien, til Storkapitalen. Vi saa det igen, da de Herrer under den nuværende Regering kom med deres vidtgaende Toldforslag, Forslag om en Toldforhøjelse paa 24 pCt. af Værdien. Atter her stod vi overfor et Forslag, der i sine Konsekvenser vilde betyde, at man bidrog til at lukke af for Konkurrencen udefra, saaledes at de overkapitaliserede Virksomheder herhjemme kunde blive ved at arbejde med de store uvirkelige Kapitaler uden at generes. Og nu ser vi altsaa atter det samme ved Privatbankens Rekonstruktion.

Jeg skal gøre opmærksom paa, at man i „Social-Demokraten“ har kunnet læse en Redegørelse for Aarhus Oliemølle, en Redegørelse, der viser, hvilke store Udbytter der har været i denne Virksomhed, at der er Kapitalejere, som i sin Tid har tjent tykt paa denne Virksomhed. Men naar det saa gaar galt, saa fører man ikke den Politik, som vi fører fra Venstres Side, den Politik, der gaar ud paa, at naar Storkapitalen vil have Lov til i de gode Tider at tage de store Udbytter, maa den ogsaa selv tage Følgerne, naar det bryder sammen. Den Politik fører vi for vort Vedkommende, men vi har Gang paa Gang set, at man fra socialdemokratisk Side, baade paa det ene og det andet Omraade, er kommet til Rigsdagen og har sagt: lad nu Skatteyderne, Statsborgerne, overtage Risikoen for det, der ikke duer. I dette Tilfælde skulde jo de daarlige Engagementer føres over til Landmandsbankens Afviklingskasse. Men det er altsaa en Politik, som vi for vort Vedkommende ikke vil være med til. Man siger naturligvis ikke direkte fra socialdemokratisk Side, at man vil gøre dette for Stor-